

Dag 421 – vrijdag 21 februari

We zitten in een volle tweede klasse bij onze dorpsgenoot vandaag. Overal tassen en voeten, er is geen plaats om Lagun onder de zetel te krijgen maar hij blijft fraai en rustig aan mijn zijde zitten.

Op weg van het station Brussel-Noord naar mijn werk haalt een man ons in om ons een complimentje te geven. “Hij stapt mooi hé nu”. En al weet ik dat zelf ook wel, en al besef ik hierdoor nog maar eens dat we in de gaten worden gehouden, het maakt mijn dag goed.

’s Middags ga ik met een ex-collega lunchen in Exki. We kruipen in een rustig hoekje aan tafel en Lagun zet zich netjes neer naast me, een beetje zoals in de trein, half leunend tegen me. Ook wanneer het drukker wordt aan de tafels rond ons, blijft hij heel erg kalm en zelfs wanneer iemand hem probeert te lokken, beweegt de lieverd niet. Integendeel, hij kijkt me aan. “Wat moet ik daar nu mee vrouwtje?” “Oh niks jongen, je kan er niet aan doen dat je er zo beminnelijk uit ziet en iedereen je wil aanhalen. Laat hen maar mooi zien dat je bij mij hoort”. <3

’s Namiddags komt de voorzitter plots binnenvallen. Hij had een paar boodschappen voor ons maar al gauw vraagt hij toch waar zijn kleine kameraad is. Die ligt uitgeteld in zijn bench en net wanneer ik wil uitleggen dat dat zijn veilige haven is, verdwijnt de voorzitter zijn hand er al in om de snoes te aaien. Lagun zucht eens en draait zich om. Als de voorzitter dat maar niet persoonlijk pakt. ☺

Even later komt Maryse op bezoek. Ja, voor die fraaie verschijning komt Lagun wèl uit zijn bench. Eens een ladies man, altijd een ladies man nietwaar. Slaapdronken maar kwispelend en enthousiast. Hij speelt voor lekstok en Maryses broek moet eraan geloven. Ik vraag me af wat voor wasmiddel ze gebruikt want Lagun is er echt niet bij weg te slaan.

Op een van onze tochtjes naar de keuken komen we een praatgrage collega tegen. We blijven even gezellig keuvelen in de hal met Lagun los aan onze zijde. Ik sta met mijn handen vol: papieren, tas thee, badge... Lagun draagt zijn eigen speeltje. En net dan gaat de deur naar de andere kant van het gebouw open, een trage automatische deur naar de kant van onze collega’s van de Vlaamse Gemeenschap. Lagun ziet zijn kans schoon om hun grote inkomhal binnen te stormen. En ik heb niks buiten mijn happy stemmetje om hem terug te lokken. Hij zet er vaart achter en doet een paar keer de ronde van de balie daar. Tot groot jolijt van bezoekers, medewerkers en receptionisten. Ik hoop maar dat hij de draaideur naar buiten, naar de grote boulevard niet in de mot krijgt. Er rest me nog maar een middeltje: diep ademhalen en op het moment dat hij kijkt naar me, rechtsomkeer maken en terugstappen naar mijn bureau. En het werkt! Niemand bij de Vlaamse tracht hem gelukkig aan te halen of met hem te spelen, hij holt me netjes achterna. Eind goed al goed.

Dag 422 – zaterdag 22 februari

Deze voormiddag trainen we met Canisha in de Colruyt van Wetteren. Het is er een drukte van jewelste. Boven aan de rolband vlak aan de ingang van de winkel en de lift, staat vandaag ook onze stand. We zijn met een tiental honden maar net die week had er in deze vestiging een hulphond een ongelukje gehad en de uitbaters zijn er niet al te happig op dat we met de hele bende tegelijk zouden binnen trainen nu. Geen probleem, er is ruimte en uitdaging genoeg in de parkeergarage ook. Lagun doet het voor-tref-fe-lijk vandaag. Liggen? Geen probleem. Blijven liggen? Zelfs dat doe ik vandaag voor jou vrouwtje. Blijven liggen met andere honden naast me en al die auto’s die passeren terwijl je uit mijn zicht verdwijnt vrouwtje? Check! Ik sta verstomd. Na een half uurtje oefeningen krijgen we

dan de opdracht om per twee een winkelkar te nemen. Maar we zijn met een oneven aantal vandaag en ik vraag of het ok is dat ik intussen boodschappen ga doen binnen samen met Lagun. Natuurlijk. Maar we krijgen we een reeks oefeningen mee voor binnen. Zo laat ik Lagun zitten en blijven bij de kar terwijl ik verder in de rayon spullen ga halen, ik laat hem zelfs zitten en blijven in de versafdeling met al dat lekkers binnen muilbereik en al die mensen die tussen ons krioelen. Alles lukt vandaag. 't Is gewoon zo een dagje. En ik geniet ervan met volle teugen.

's Middags gaan we naar een spelklasje bij Sabine. Dat heeft onze lieverd nu wel dubbel en dik verdiend. Helaas ligt de speelweide vol met schapendrolletjes. Een ware delicatessie waar Lagun zich helemaal aan te buiten gaat. De 'pas toucher' is ronduit zinloos en echt leuk spelen wordt het niet. 'Gelukkig' waren we wat te laat vandaag. Lagun blijft slechts een half uurtje op de weide. Genoeg om die bijna helemaal proper te eten natuurlijk. Daarna mogen de achterblijvers nog even vrij op de weide naast de paarden en kippen. Er ligt een grote modderplas en Lagun en Xantoes racen om het eerst en maken bijna simultaan een buiklanding. Maar Lagun is algauw afgeleid door iets. Wat zie ik daar in de verte? Oh neen, enkele van de kippen hebben de oversteek gewaagd! Ik zie de jager in Lagun bovenkomen. Hatsikidee wat is ie snel die kleine rakker als ie wil! In een mom van tijd heeft Lagun een kip te pakken en Vizla Jack komt hem maar al te graag helpen. Ik stop met lopen want die kip redden, dat zit er niet meer in. Hoewel...

Een paar seconden later ben ik op de plaats van het delict, ik vraag Lagun om de kip te geven en jaag Jack weg en tata: de kip leeft nog! Geen gaatje in haar lijf! Of ze nu niet zal bezwijken van de stress, dat weet ik niet maar jongens toch, wat een zelfbeheersing van die honden. Die zachte beet toch. Geweldig!

Lagun heeft nu natuurlijk wel gezien waar de kippen in veiligheid zijn ondergebracht intussen en is niet meer weg te slaan van bij het hokje. Op een gegeven moment zie ik de kleine snoodaard zelfs overwegen om de ladder op te gaan die vlak naast het lage muurtje aan de kippenren staat. Non hé! Tijd om je terug aan te lijnen vriendje voordat je je verongelukt.

Vanavond gaan we naar een optreden en dat is geen plek voor hondjes natuurlijk. Maar ik wil Lagun nu ook weer geen uren in zijn bench opsluiten. Ik ken er twee die heel blij zouden zijn met zijn gezelschap: Belle en... nuja, Zanouche de 10-jarige Beagle misschien iets minder. ;-) Maar mijn ouders vinden het een prima idee dat de lieverd zou komen logeren dus zo gedacht, zo gedaan.

Lagun kijkt niet eens om wanneer Bart en ik vertrekken. Hij is te druk bezig met avances maken. Des te beter natuurlijk...

Dag 423 – zondag 23 februari

Tegen de middag gaan we Lagun oppikken. De schat heeft er blijkbaar al een drukke ochtend op zitten. Het is stralend weer en opa, zus en de kids hadden besloten om een wandeling te maken met de viervoeters. Dat zal wel genieten geweest zijn! Al lijkt opa, die zich over Lagun heeft ontfermd, het daar niet volmondig eens mee te zijn. "Zo een schat zeg, maareum... dat wandelen dat staat toch nog niet helemaal op punt hé?" "Hoezo?! Hebben jullie de easy walk niet gebruikt?". "Jawel hoor" ... ik maak me zorgen. Mijn magische middeltje zal toch nog niet uitgewerkt zijn?! Deze middag staat nog een lange wandeling op het programma, ik zal het gauw genoeg ondervinden. Zus wil me alvast wel de foto's tonen van hun uitstapje. Prachtig. Jong en oud heeft zich blijkbaar heel goed geamuseerd.

Maar wacht even... Zie ik dat nu goed? Op een van de foto's van Lagun zie ik de leiband vertrekken van op zijn rug. Dat was dus de oorzaak van Laguns gesleur! Zijn tuigje zat verkeerd aan! Ik vind het jammer dat opa en de kindjes niet meer hebben kunnen genieten van de wandeling maar ben heimelijk wel opgelucht dat het dat maar was.

In de namiddag mag Lagun voor therapiehond gaan spelen. Vrienden van Bart hebben een Duitse herder, een teefje, van zeven maanden die het niet zo goed stelt met de andere honden van de school. Ze zou te onzeker zijn werd de baasjes verteld. Nu, ik heb Maxime, het teefje in kwestie, al eens ontmoet en ik kan het me maar moeilijk voorstellen. Ik vermoed dat ze hetzelfde 'probleem' heeft als Lagun: te sociaal, en dat ze op school niet eerst even hallo mag zeggen aan al die andere leukerds voordat de les begint. En wie zou me nu beter kunnen helpen met dat te bevestigen dan mijn eigen privétoek Mr. Lagun?! ☺

Bij de eerste ontmoeting zijn we wel op onze hoede natuurlijk. We laten ze op neutraal terrein kennismaken. Twee seconden duurt het voor de eerste spelboog komt en de twee het op een rennen en dollen zetten. Geweldig. Maxime beleeft de tijd van haar leven en Lagun is blij om nog eens een herder te zien lijkt me. We gaan een lange wandeling maken langs een vaart waar geen auto's mogen komen en laten de twee onaangeliend verder genieten. Geert en Rita waarschuwen me wel: Maxime is een waterrat en zou Lagun misschien wel eens durven mee te lokken in het water. Haha, ze hebben hun zin nog niet afgemaakt of Lagun tuimelt de steile oever af en plons! Maxime past ervoor. De vrouwen zijn weer de slimsten want de oever is zo steil dat het kleine heerschap niet zelf meer uit het water geraakt. Ik zie de paniek verschijnen op zijn lieve snoet en aarzel geen seconde, ik laat me ook de oever af glijden. Bart houdt me vast terwijl ik naar Laguns tuigje tracht te grabbelen en met deze gezamenlijke effort krijgen we iedereen terug hoog en droog. Enfin, Lagun is misschien niet zo droog meer. ☺

Nu zou je denken dat hij zijn lesje wel heeft geleerd en ik laat hem verder los lopen. Maar die lokroep van dat water is toch zoook sterk! Gelukkig kan ik de speelvogel nu wel met een strenge non behoeden voor nog een bijna-verdrinkbeurt.

Tegen de vooravond zijn we terug thuis met een uitgeteld maar tevreden platjasje dat meteen in zijn bench kruipt en zich de rest van de avond niet meer laat zien.

Dag 424 – maandag 24 februari

Deze ochtend geraak ik een beetje in tijdnood. Tja, 't is maandag zeker? Ik moet Lagun zijn ochtendtoilet in de tuin onderbreken en hoop dat we nog tijd hebben aan het station voor de rest. En jawel hoor: ik loods Lagun naar een bos struikjes en geef hem het bevel 'besoin'. Toeval of niet maar hij draait een mooi worstje!

Vandaag zit er erg weinig volk in eerste klasse maar toch blijft Lagun netjes onder mijn stoel liggen. Hij leert het wel.

Mijn lieverd is zo fraai vandaag en we mogen nog wat nagenieten van een lentesonnetje dat ik over de middag niet binnen kàn blijven. Ik neem de schat mee op een wandeling van een uur naar een groter park in de buurt. In 't kader van mijn huiswerk voor Canisha zeul ik nu overal een fototoestel mee. Echt ideale voorwerpen voor mijn huiswerk vind ik niet maar ik laat mijn knapperd des te meer poseren. En hijzelf doet niet liever. Ik kan al wat risico's nemen. Lagun poseert zodanig graag dat hij

zich zelfs niet laat afleiden door de vele vogels die rond zijn kopje dansen. Wauw, dat is de truc dus, gewoon overal een camera meenemen om te voorkomen dat hij achter die gevleugelden aangaat! 😊

Terug in ons bureau merk ik pas dat Lagun zwaar en onrustig aan het ademhalen is. Hij is precies uitgeput en oververhit. Zou dat kunnen? Nu al te warm? Of gewoon nog wat naweeën van zijn drukke weekend?

De lieverd stabiliseert gelukkig wel na een kwartiertje en legt zich voor de rest van de middag te soezen. Wou dat ik dat ook kon doen.

Dag 425 – dinsdag 25 februari

Gisteravond heb ik blijkbaar een monumentale fout gemaakt: ik ben zwak geweest en heb in mijn eenzaamheid Lagun vijf minuten bij me in de zetel laten flokken... Resultaat? Elke keer dat ik vandaag in de buurt kom van de zetel, staat meneertje ook klaar om erbij te springen en zijn 'up' heeft hij opnieuw ingevuld met 'ik spring er helemaal op in plaats van enkel met mijn voorpoten'. Eigen schuld vrouwtje...

Vandaag start een 9-weken durend trainingsschema voor de Ten Miles van Antwerpen. Ik heb nog nooit meer dan 10 km gelopen maar het kriebelt wel om mee te doen. Het schema ligt daar mooi te blinken op de salontafel. Het enige wat ik jammer vind, is dat ik Lagun allicht niet meer kan meenemen op mijn runs als ik dit doe. Of moet ik hem ook laten meetrainen? Voorwaarden om te slagen zijn: drie keer per week 35 minuten kunnen lopen op een rustig tempo en één keer 45 minuten. Dat kunnen we allebei wel intussen. En de eerste week bestaat uit drie keer 35 minuten. Nog geen probleem dus. Na het werk spring ik in mijn loopkledij.

Lagun is al zodanig goed geconditioneerd op het lopen dat telkens wanneer hij me in die tenue ziet beneden komen, hij begint te stretchen. Flinkke jongen zie, da's nu eens een goede gewoonte. 😊

Het wordt een heerlijke run in de motregen en zowel baasje als beesje keren tevreden terug.

Dag 426 – woensdag 26 februari

Deze morgen kruipen we in tweede klasse in de trein bij onze dorpsgenoot. In Gent stapt er een blinde meneer met zijn geleidehond in. Ik had het niet meteen door maar Lagun was het uiteraard niet ontgaan. De meneer stapt nietsvermoedend onze wagon binnen en ik merk dat zijn Labradoodle hem richting ons begint te trekken. Meneer begrijpt niet waarom zijn hond niet perfect luistert (en ik ben eigenlijk wel een beetje gerustgesteld om te zien dat dit gedrag niet tot een afgekeurde hond moet leiden). Ik tracht meneer te verwittigen dat ik hier ook zit met een hond maar hij heeft er geen oor naar. Nu ja, je zal daar maar staan natuurlijk zonder iets te kunnen zien en je hond terug onder controle moeten proberen te krijgen. Lagun maakt het plots kristalhelder voor meneer wanneer hij zijn gefrustreerde ik-wil-en-zal-bij-die-hond-gaan-blafje op zet. Het andere baasje maakt meteen rechtsomkeer en gaat in de volgende wagon plaatsnemen. Helaas is het redelijk druk vandaag en lopen er voortdurend mensen over en weer waardoor de deuren tussen onze beide wagons open blijven. De Labradoodle heeft zich smak in het midden van het gangpad gelegd en staart Lagun onophoudelijk een uur lang aan. Mijn kleine man wordt er gek van. Ik kan hem gelukkig wel relatief goed onder mijn stoel en uit het zicht van zijn vriendje daar houden maar een ontspannen rit wordt het niet.

Zeker niet wanneer even later iemand nog eens op zijn staart trapt ook. Piep! Lagun wipt vanonder de zetel. Ai, dat was een goeie blijkbaar. Sorry liefje, ik heb je niet goed beschermd. Ik krijg Lagun nu ook niet meer onder mijn zitje, hij heeft zijn vertrouwen verloren. Hopelijk niet voor altijd... Ik beslis om er nu geen al te groot drama rond te maken en laat hem een beetje 'bij de mensen' staan. Veel volk zit er nu toch niet meer rond mij sinds Gent en ik wil ook niet het risico lopen dat hij een spelletje maakt van zijn bevel 'onder' voor snoepjes.

De toon voor de dag is weliswaar gezet.

Op weg naar de keuken op het werk, stormt Lagun een van de vergaderzalen binnen in plaats van me netjes te volgen naar de keuken, naar de plaats waar alle koekendozen staan. Huh, wat bezielt je nou ventje?

Ik ga even piepen en oeps: de vergaderzaal is niet leeg! Daar zit al een extern persoon in mantelpak te wachten. Lagun heeft dat natuurlijk meteen in de mot gehad nog voor hij de persoon kon zien en staat nu te flossen en zijn haren af te wrijven tegen de man zijn been. No harm done gelukkig. Enkel een meneer die zich nu wel zit af te vragen of hij gedroomd heeft dat ie werkelijk een hond heeft gezien hier en waar dat koekje is dat hij net bij zijn koffie had genomen... ;-)

De rest van de dag blijft Lagun enorm geagiteerd. 's Middags gaat hij in het park achter een vogel aan amper tien seconden nadat ik hem met toch nog wat twijfels loslaat. Gelukkig maakt het grut toch rechtsomkeer vlak voordat ie op de baan zou zijn gekomen. Ik moet me wat beter voorbereiden. Ik dacht dat ik safe was met zijn pieper bij de hand maar pieper piepte niet meer.

's Namiddags probeert de kleine dief nog wat speeltjes en lekkers van mijn bureau te stelen ook. Hoe is dat nu toch mogelijk?! Hij stelt me echt op de proef vandaag. Zo met de verkeerde poot uit bed gestapt meneertje?

In de hoop hem wat te vermoeien zodat ie toch zou slapen vannacht, gaan we nog een stevige laatavondwandeling maken door de wijk.

Duimen maar.

Dag 427 – donderdag 27 februari

We werken wederom thuis vandaag en dan doe ik graag wat oefeningetjes tussendoor met de kleine lieverd (die uitstekend heeft geslapen vannacht). Lagun is blijkbaar met de juiste poot uit zijn mand gekomen vandaag want hij doet zijn oefeningen uitstekend. 'Plaatsje' houdt hij steeds langer vol en 'debout' komt er langzaam maar zeker terug in heb ik de indruk.

Ik ben fier.

We moeten ons middagloopje weliswaar wat uitstellen want we krijgen bezoek vandaag: van Max de Boxer en zijn vrouwtje. Max is een wel heel stevige heer van 9 jaar maar heeft ook nog steeds 't zot in zijn kopke. Het is een absolute lieverd maar Lagun is toch maar op zijn hoede. Ik denk niet dat ik Lagun ooit al zo heb op afstand weten te blijven terwijl de nieuwkomer op zijn gemak de tuin gaat inspecteren en een plasje en een hoopje doet. Mijn kleine man komt voortdurend bevestiging zoeken bij me. Zou Max misschien iets uitstralen? Het lijkt me niet zo maar wat weten wij veel nietwaar. Het dierenrijk en het mensdom... Ik houd de boel in de gaten. Het duurt even voordat Max

vindt dat hij genoeg heeft geïnspecteerd maar dan komt hij ineens aangestormd. Lagun maakt zich laag en de bulldozer remt vlak voor mijn ventje... maakt een spelboog en stormt vervolgens de tuin terug in, Lagun uitnodigend om hem achterna te gaan. Nog even twijfelen... maar ja hoor, Lagun is uiteindelijk ook overtuigd dat die brede spierbundel het ook goed meent en zet de achtervolging in.

Lagun is in een mum van tijd onder gekwijld en kruipt na amper een half uurtje met Max uitgeteld in zijn bench. Ik zie hem niet meer voor de rest van de middag.

Deze avond ga ik opnieuw eten in het Korenhuis. Het thema is trappistenbier vanavond. Calorietjes dus – en die blijven toch allemaal zo makkelijk plakken tegenwoordig. Buiten regent en waait het en het voelt niet bijster warm aan maar ik laat me niet kennen en ga toch maar eerst even joggen. Lagun wil precies wel mee. Natuurlijk... al die plassen buiten... het wordt een dolle run. En een goede ook eigenlijk. We lopen moederziel alleen, allebei nat tot op het vel, er zit veel zuurstof in de lucht en we gaan vooruit. Zéker wanneer het dan ook nog eens begint te hagelen op 500 meter van de deur. Ik denk dat ik een recordtijd heb neergezet vandaag en vertrek met een gerust hart naar Gent, een vermoeid platjasje achterlatend, vrij in de living.

Dag 428 – vrijdag 28 februari

Onze trein laat op zich wachten deze ochtend maar Lagun blijft de hele tijd flink naast me wachten op perron in zit. Hij lijkt er gerust in te zijn. Of is nog moe van gisteren. ;)

Wanneer we dan eindelijk kunnen instappen, hoef ik het hem ook geen twee keer te vragen om netjes onder mijn stoel te gaan liggen. Niemand kan zeggen dat daar een hondje verstopt ligt.

Maar op bureau zal het kleine grut wraak nemen. Hij had duidelijk gehoopt op wat ambiance maar vandaag zitten we helemaal alleen in onze grote bureau en Lagun verandert van toonbeeld van rust naar de belichaming van rusteloosheid.

In de gang op weg naar de keuken spreekt een collega ons aan. Lagun vindt het duidelijk geen al te boeiend gesprek en ik slaag er niet in om hem netjes aan mijn zijde te houden zo zonder leiband. De lokroep van die open bureaudeuren is veel te sterk. Dat wordt een aandachtspuntje.

Enkele wandelingen door de gang kunnen onze kleine schat gelukkig wel wat bedaren. Veel heeft hij nog steeds niet nodig. Nu ja, wat wij 'niet veel' noemen natuurlijk. Elke wandeling is ook een mentale oefening en uitdaging in een gebouw vol mensen, geluiden, geuren, onontgonnen gebied...